

“¿Que tempos son estes
nos que una conversa sobre árbores é case un crime
porque inclúe un calar sobre tantas atrocidades?”

Bertolt Brecht

“¿Que tempos son estes
nos que unha conversa
é case un crime,
porque inclúe
tanto dito?”

Paul Celan

“Falemos de árbores”

Este é o noso tempo.

“Palabras, palabras, palabras”.

Modernidade tardía na que,
irremediabilmente,

Todo foi dito.

Unha e outra vez,

unha e outra vez,

unha e outra vez,

ata a extenuación,

ata o desalento,

ata a desolación que acompaña cada palabra verdadeira.

E, sen embargo,

como lembra o filósofo,

iso non quere dicir que non haxa que dicir a palabra,

so que dicila “é o canellón sen saída no que hai que saber estar”.

So así pode ser entregada de novo a palabra

á arbore,

que viste as súas follas dun marrón macilento,

que afunde as súas raíces nunha terra putrefacta,

que alimenta co seu osíxeno ao animal que o tortura.

A árbore,

que denuncia a miseria do final dos tempos,

despoxada, arrasada, desprezada, queimada, explotada, torturada.

Testemuña muda -¡pero grita!-

da terra saturada polo xurro da humanidade toda

e os seus gandos estabulados, acumulados, aterrorizados e condenados a un sufrimento perpetuado

día tras día, vida tras vida, xeración tras xeración.

A árbore,

vítima da podremia da Humanidade,

desgarro calado alzado ao ceo no noso nome,
retorcida raíz da nosa vergoña,
rebelión encarnada contra a degradación da terra que se nos deu por herdanza...

Así, pois, falemos de árbores.

Da súa graza
e da súa cruz.

Porque nelas reside a nosa miseria
e a posibilidade
-so a posibilidade-
dunha esperanza
no medio desta escura realidade nosa.